

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820202597
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8820202597.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: J. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX, XXX XX Z., zastúpený Advokátskou kanceláriou Mgr. Ondrej Barna Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s. so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany zastúpený GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o. so sídlom 1. mája 173 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou zo dňa 25.07.2022 č. k. 11Csp/122/2020-135 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok vo výroku I. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu 890,14 eur titulom bezdôvodného obohatenia spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 890,14 eur od 06.11.2020 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. Vec právne posúdil podľa ust. § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 39, § 100 ods. 1,2, § 107 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, § 1 ods. 2, § 2 ods. 1 písm. a), b), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, 2 z. č. 129/2010 Z.z. (ďalej len Zákona o spotrebiteľských úrokoch).

3. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že strany sporu uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 11.02.2014 č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver v sume 1.000 eur. Žalobca sa zaviazal zaplatiť poskytnutý úver v 60. mesačných splátkach po 35,38 eur. Ročná úroková sadzba bola v zmluve dohodnutá vo výške 28,55 %, RPMN vo výške 33 % a priemerná RPMN vo výške 25,84 %. Súd konštatoval, že už v skoršom rozhodnutí ex offio preskúmaval, či zmluva obsahuje náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vychádzal z toho, že pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch je postačujúce, ak chýba čo i len jedna z obsahových náležitostí zmluvy, resp. je uvedená nesprávne. Keďže už bolo právoplatne rozhodnuté o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, a nie je sporné, že žalobca uhradil na úvere viac ako je samotná výška istiny úveru (výška poskytnutého úveru predstavovala 1.000 eur,

žalobca uhradil žalovanému sumu 1.890,14 eur), bezdôvodné obohatenie predstavuje sumu 890,14 eur, ktorú žalovaný je povinný žalobcovi vydať postupom podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka žalovaným vznesenej námietky premlčania, túto súd považoval za nedôvodnú. V prípade vydania bezdôvodného obohatenia u subjektívnej premlčacej doby je začiatok viazaný na skutočnú, nie predpokladanú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor obohatila. Slová „keď sa oprávnený dozvie“ je potrebné vykladať v tom zmysle, že oprávnená osoba musí nadobudnúť vedomosť o skutočnostiach uvedených v ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Nie je možné len predpokladať, že by oprávnená osoba mohla skutkové okolnosti vedieť alebo že by sa to mohla dozvedieť, alebo mala dozvedieť, ak by vynaložila potrebnú starostlivosť. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 20.06.2020 pri stretnutí so svojim právnym zástupcom v Komunitnom centre v Čaklove. Je nesporné, že žaloba bola podaná včas (12.10.2020), teda v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe. Keďže zmluva bola uzatvorená dňa 11.02.2014 a k poukazovaniu splátok došlo od tohto dňa, je nesporné, že bola zachovaná aj desaťročná objektívna premlčacia lehota.

4. V konaní bolo zároveň preukázané, že žalovaný svoj dlh neuhradil včas, preto sa dostal do omeškania. Súd v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka zaviazal žalobcu k zaplateniu úrokov z omeškania vo výške 5 % z dlžnej sumy od 06.11.2020, t.j. po uplynutí trojdňovej primeranej lehoty na plnenie od doručenia žaloby žalovanému, ktorú žalovaný prevzal dňa 02.11.2020 a žalobu v prevyšujúcej časti týkajúcej sa úrokov z omeškania ako nedôvodnú zamietol.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP).

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Odvolanie právne odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ním vznesenú námietku premlčania na uplatňovanú výšku bezdôvodného obohatenia. Žalovaný zastáva názor, že aplikácia desaťročnej premlčacej lehoty je v danom prípade nedôvodne použitá a nedostatočne právne zargumentovaná. V prípade žalovanej úverovej zmluvy si žalobca uplatňuje vydanie bezdôvodného obohatenia nie z neprijateľných zmluvných podmienok uvedených v úverovej zmluve, ale z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy, a preto je toho názoru, že rozsudok Súdneho dvora C-485/19 je na prípad žalovanej úverovej zmluvy neaplikovateľný. Žalobca uzatvoril so žalovaným úverovú zmluvu v roku 2014 a tento vo svojom vyjadrení doposiaľ žiadnym relevantným spôsobom netvrdil a rovnako nepreukázal, že by mal v roku 2014 znalosť o tom, že sa žalobca na jeho úkor bezdôvodne obohacuje. Ďalej poukázal na veľmi rôznorodú a nedostatočnú judikatúru jednotlivých súdov pri posudzovaní náležitostí úverových zmlúv. Na záver uviedol, že pri koncipovaní úverovej zmluvy postupoval v dobrej viere, že plní literu zákona korektne a komplexne. Preto zastáva názor, že je nesprávne, aby bol sankcionovaný za svoj výklad zákona, pri ktorom sa ani výklad súdov nedokáže zjednotiť. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo aby rozsudok zmenil, žalobu v napadnutej časti zamietol a priznal žalovanému náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne

svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky.

12. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

13. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

14. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

15. Zmluva o úvere je konsenzuálnym kontraktom a už pri uzatváraní zmluvy v deň jej uzavretia bez ohľadu na deň poskytnutia spotrebiteľského úveru, musia byť dohodnuté jej podstatné náležitosti. V prejednávanej veci po preskúmaní obsahových náležitostí zmluvy súd prvej inštancie v skoršom rozhodnutí správne konštatoval, že v zmluve dohodnutá výška úroku 28,55 %, ktorú ex offo preskúmal, predstavuje dvojnásobok výšky úrokovej sadzby, za ktorú poskytovali banky úvery spotrebiteľom v rozhodnom čase, teda v čase uzavretia zmluvy. K uvedenému odvolací súd zdôrazňuje, že pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bez poplatkov v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. je postačujúce, ak chýba čo i len jedna z obsahových náležitostí zmluvy, resp. je uvedená nesprávne. Dohoda o úroku vo výške 28,55 % v predmetnej zmluve aj podľa odvolacieho súdu bola určená nesprávne, v rozpore s dobrými mravmi, čo spôsobilo, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov.

16. Vzhľadom na bezúročnosť a bepoplatkovosť úveru, žalovaný bol povinný vrátiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie, t. j. rozdiel medzi úhradami žalobcu a reálne výškou poskytnutého úveru. V konaní nebolo sporné, že žalobcovi bol poskytnutý úver vo výške 1.000 eur a keďže žalobca uhradil žalovanému sumu 1.890,14 eur, bezdôvodné obohatenie spočíva v sume 890,14 eur, ktorú je žalovaný povinný žalobcovi vydať.

17. Žalovaný v odvolaní predovšetkým namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil ním vznesenú námietku premlčania s tým, že aplikácia desaťročnej premlčacej doby je nesprávne a nedôvodne zargumentovaná.

18. Vo vzťahu k námietke premlčania odvolací súd poukazuje na to, že žalovaný v podanom odvolaní namietal len posúdenie objektívnej premlčacej lehoty, a to konkrétne úmyslu získania bezdôvodného obohatenia. K uvedenému odvolací súd poukazuje jednak na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Rovnako odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-485/19 zo dňa 22.04.2021, v ktorom Súdny dvor uviedol, že zásada efektivity sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje, že na žalobu podanú spotrebiteľom o vrátenie súm neoprávnene zaplatených v rámci plnenia zmluvy o úvere na základe nekalých podmienok alebo na základe podmienok, ktoré sú v rozpore s požiadavkami smernice 2008/48/ES z 23.04.2008, sa vzťahuje trojročná premlčacia lehota, ktorá začína plynúť odo dňa, keď došlo k bezdôvodnému obohateniu. K uvedenému zaujal stanovisko aj Najvyšší súd, a to v uznesení sp. zn. 7Cdo/268/2021 zo dňa 28.02.2022, kedy uviedol, že: „18. Vzhľadom na to, že podľa rozsudku Súdneho dvora EÚ C - 485/19 zásada efektivity bráni vnútroštátnej úprave objektívnej trojročnej premlčacej lehoty je nevyhnutné na tento typ nárokov subsidiárne uplatňovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia (a to bez skúmania zavinenia). Dovolací súd súčasne poukazuje na vecne správny názor odvolacieho súdu, podľa ktorého vo vzťahu k aplikovaniu 10-ročnej alebo 3-ročnej objektívnej premlčacej doby odvolací súd poukazuje na bod 42. v spojení so záverom Písomných pripomienok Európskej komisie vo veci C-485/19 zo dňa 07.10.2019, kde Európska komisia uviedla, že 51. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vo svetle zásady efektivity vykladať tak, že mu odporuje taká vnútroštátna úprava, v zmysle ktorej spotrebiteľ, ktorý uplatňuje svoj nárok na vrátenie plnenia bezdôvodného obohatenia vzniknutého na základe plnenia spotrebiteľa z nekalej zmluvnej podmienky má pre uplatnenie 10-ročnej objektívnej premlčacej doby povinnosť dokázať, že veriteľ úmyselne porušil práva spotrebiteľa. Aplikácii uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ICdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018 bráni princíp prednosti rozsudku Súdneho dvora EÚ C-485/19.“ Z uvedeného tak vyplýva, že v konaniach, kde si spotrebiteľia uplatňujú nárok na vrátenie bezdôvodného obohatenia je potrebné aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu, a to bez ohľadu na úmysel veriteľa. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď na predmetný prípad aplikoval 10-ročnú premlčaciu dobu, ktorú aj správne počítal od uzatvorenia úverovej zmluvy. Správne preto konštatoval súd prvej inštancie, že ku dňu podania žaloby desaťročná premlčacia doba neuplynula, nakoľko zmluva bola uzatvorená 11.02.2014 a žaloba bola na súde podaná 12.10.2020.

19. K subjektívnej premlčacej dobe odvolací súd uvádza, že zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas, od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slova „vedieť mal a mohol“ pritom obsahuje v iných prípadoch, na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie odkedy plnila, resp. jej plnenie bolo poskytnuté. V predmetnom prípade súd prvej inštancie správne odvíjal plynutie subjektívnej premlčacej doby odo dňa, kedy žalobca nadobudol vedomosť o tom, že došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. V konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 20.06.2020 sa stretol so svojim advokátom, ktorý ho poučil o náležitostiach, ktoré spotrebiteľská zmluva má obsahovať. Tento deň správne súd považoval za deň, keď sa žalobca dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia žalovanej. Keďže k podaniu žaloby došlo v rámci plynutia

dvojročnej subjektívnej premlčacej doby (porovnaj Uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo 29/2021 zo dňa 28.09.2021), z uvedených dôvodov možno v okolnostiach posudzovanej veci považovať za správny názor súdu prvej inštancie..

20. Na základe vyššie uvedeného tak možno konštatovať, že súd prvej inštancie dospel k správne mu záveru o nepremičaní žalobcom uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru správne zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 890,14 eur s príslušenstvom, t.j. rozdielu medzi úhradami žalobcu (1.890,14 eur) skutočne reálne poskytnutého úveru (1.000 eur).

21. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu žalovaného zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

22. Správne mu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalobca, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu. Odvolací súd nezistil ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).